

הנה מכתב שקיבלנו מאשה ששהתה בעבר במעון חירום לנשים.
האשה האמיצה הזו ביקשה שנקריא את המכתב לנשים השוהות במקלט, כדי לחזק אותן, והסכימה לבקשתנו לפרסם אותו באתר האינטרנט ובדף הפייסבוק של העמותה, כדי לעזור לציבור הרחב להבין מה עובר על נשים נפגעות אלימות.

לכבוד יום האישה הבין לאומי שיחול ב 8.3.17.

אז על קצה המזלג...

ככה קצת על עצמי.

הייתי שבורת לב והוא ניגש אלי בעדינות, ברכות, רצה לגונן עלי כל כך.

ולתת לי את כל העולם...

הייתי חלשה נפשית ונפלתי לכלוב הזהב שלו.

בהתחלה הוא סיקרן אותי באישיותו ובכישרונותיו

ותוך זמן קצר התחיל להרעיף עלי שפע.

שפע של אהבה.. שפע של צומת לב.. שפע של כסף.

ואמר שהוא נחוש בדעתו לעזור לי להיחלץ מהמשבר הנפשי שלי,

עקב מלחמה אישית שעברתי שבה לא היה לי יום ולא לילה.

הייתי שבר כלי. והוא היה שם בשבילי.

עטף אותי באהבה, פינק, התפעל ואפילו העריץ אותי..

זה החמיא לי מאוד. ואף עזר לי קצת לצאת מהמשבר.

הייתי כמו פרפר עם כנפיים שבורות והוא היה המרפא.

בתוך כמה חודשים כשהוא ידע ב 100% שאני שלו

הוא התחיל להשפיל אותי.

זה התחיל בקלילות כמו מפגרת, זונה, חולת נפש.

וגם למנוע ממני להיפגש עם חברות.

כי אם לא אעשה זאת - הוא יעזוב אותי.

ורק המחשבה שהגבר המגונן הזה יעזוב אותי פשוט הפחידה אותי, והסכמתי לתנאיו.

לא יכולתי לדמיין את חיי בלעדיו.

ככל שעברו החודשים הוא גם דאג להרחיק אותי מהמשפחה.

ועדיין נשארתי איתו,

כי פחדתי לחיות בלעדיו ובלי ההגנה שלו.

ראיתי באיזה שהוא מקום בקנאות שלו אליי,

בכך שהוא רוצה אותי רק לעצמו, משהו קצת חיובי.

החמיא לי שאני הכי חשובה לו.
ועם כל המילים הלא יפות שזרק לי,
תמיד מחלתי לו.
במשך השנים הוא ציער אותי יותר ויותר.
העליב. פגע. זה הרג אותי מבפנים, אבל שוב ושוב הבלגתי לו.
הוא תמיד בדק את הגבולות שלי
ועד כמה אני מוכנה לספוג.
הטיל עליי עוד ועוד איסורים והגבלות וחוקים מטורפים,
כמו לא לצאת לעבוד, לא ללכת לחברות, לא לצאת מהבית.
מדי פעם היו גם מכות.
איבדתי צלם אנוש. הפכתי לשבר כלי.
ומרוב שהטיח בי שוב ושוב כמה אני לא טובה,
וכמה שאני מפגרת, משוגעת וחולת נפש, האמנתי בזה ופחדתי לעזוב.
קיבלתי את מה שקורה כמצב נתון.
חייתי כמו רובוט.
מה שאמר עשיתי.
הוא היה מסוגל להעיר אותי באמצע הלילה ולהתעלל בי.
כמו באותה הפעם שחזר מבילוי וניסה לשרוף אותי כשהייתי בהריון.
או באותו היום כשחזר עצבני ודפק לי את הראש בקיר...
לא תמיד סיפרתי הכל.
התביישתי. לא הרגשתי שאני יכולה לבוא למשפחה שלי
ולהגיד להם שבמלוא מובן המילה אני אישה מוכה.
ותמיד האמנתי באמונה תמימה שזה יסתדר ויחזור למה שהיה.
רק לאחר שאנס אותי, הכה אותי, איים עלי בנשק חם,
זרק אותי לרחובות עם ילד קטן, כלא אותי בחדר עם כלב שמירה,
איים שירצח אותי וניסה לקחת לי את הילד...
פתאום משהו התפוצץ בי
והבנתי שכל עוד נפשי בי עלי לברוח.
הקשר הזה גרם לי איימה מוחלטת.
שיתוק מוחלט.
הייתי אצל פסיכולוגים וטיפולים בכל הקשור לקשר עם גברים אחרים.
אחריו, לא הייתי מוכנה בשום אופן להיכנס לקשר מחייב,
אפילו התעללתי בהם קצת.
כיום אני נשואה כמעט שנה.
ואני עדיין חוששת שלא נרפאתי בתוכי מהדפוס הזה בכלל.
ממני אלייך : תברחי כבר עם הסטירה הראשונה. חד וחלק!
אל תקבלי תירוצים. אחרת את משתפת פעולה ונותנת לו את מלוא הכח על חייך.

אני לא מאשימה אישה שמרביצים לה,
אבל אם לא תקומי ותיקחי את חייך בידייך ותעצרי את זה, מי יעזור לך?
קומי ועזבי הכל!
התעללות מבחינתי היא נפשית, פיזית וכלכלית!!!
גם אימא שלי הייתה אישה מוכה... ובסוף היא נרצחה.
ואני כבר לא שם.. (מקווה) ואת?!
רציתי להודות למקלטים לנשים מוכות בהם שהיית בכמה תקופות בחיי.
אתם עושים עבודת קודש.
ממני בהרבה אהבה.